

250 Ft

Ezeket a verseket 2006-ban és 2007-ben írtam, hetvenedik életévemben külsőbe, a kapitalista restauráció második évtizedének vége felé.

Első versem fél évszázada jelent meg, két hétre érettségivégem előtt az *Éle é bódulásban*. Második legjelentősebbként lettem tagja a *Tűz-szél* című 1958-as fiatal költők antológiájának.

Új kötetem írásai nem úgynevezett unósó versek, inkább afféle utasítványok, jó pár közülük az *Európa-akol*ban jelent meg, de nagyobbik részük ebben a kötetben kerül először az olvasó elé.

2007-ben, ötvenhárom éves latin-amerikai utazásom során olyan népmegfigyelést láthattam, amelyek a Szocializmus nagy *Budósága* pőrőben érezték a Szocializmus igazára tenni fel, elindulva egy bosszú és rögös úton. Szeretném megérteni azt az időt, amikor a Szocializmus megtalálja helyét az én hazámban is. Ezeket a korszak az elővetekét végigértek ezek a versek.

SIMOR ANDRÁS

Európa-akol

VERSEK 2006-2007

Z-füzetek/126

SIMOR ANDRÁS

Európa-akol

VERSEK 2006-2007

BUDAPEST

Z-füzetek/126

**Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS**

**Tipográfia:
DOMJÁN ISTVÁN**

© Simor András

Ezeket a verseket 2006-ban és 2007-ben írtam, hetvenedik életévemhez közeledve, a kapitalista restauráció második évtizedének vége felé.

Első versem fél évszázada jelent meg, két héttel érettségi vizsgám előtt az *Élet és Irodalomban*. Második legfiatalabbként lettem tagja a *Tűz-tánc* című 1958-as fiatal költők antológiájának.

Új Európa-akolem írásai nem úgynevezett utolsó versek, inkább afféle utolsóelőttiek. Jó pár közülük az *Ezredvégb*en jelent meg, de nagyobbik részük ebben a Európa-akolben kerül először az olvasó elé.

2007-ben, ötvenkétnapos latin-amerikai utazásom során olyan néptömegeket láthattam, amelyek a *Szocializmus vagy Barbárság* pörében életüket a Szocializmus igazára tették fel, elindulva egy hosszú és rögös úton. Szeretném megélni azt az időt, amikor a Szocializmus megtalálja híveit az én hazámban is. Ennek a kornak az eljövételét sürgetik ezek a versek.

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Hitvalló

Van pöröm a Kapitalizmussal,
nem békülök vele semmiképpen.
Vitatkozom tőle szerzett jussal,
kegyeiért nem könyörgök térden.

Iustitia néma. Kétség furdal,
ítéletét, félek, meg se érem.
Sietteti néhány kicsiny gúnydal,
nem jár értük fizetség, se érem.

Az elhasznált, szerencsétlen Földön
éhen halnak milliók. Fölöttünk
kilyukadt ég pusztulásunk jelzi.

Görcsbe rándul a haragtól öklöm.
Utat látok, merről tegnap jöttünk.
Másik utat kellene keresni.

Litánia

Mikor Deák Ferenc
a haza bölcse lett

bolondnak mondatik
öreg Táncsics Mihály

Sosem látott jövő
bús Hunnia előtt
a pénzügyek terén
ó hatvágást kivág

Az ifjabb Arany is
a Pegazus helyett
a magyar földhittel
dolgától józanul

Ma azt mondják megint
bús Hunnia előtt
hasonlatos remek
távlatok nyílnak

Petőfi oh avítt
realitása nincs
elég lesz egy napon
fölemlegetni őt

Aztán a háború
utána Trianon
összezsugorodik
az imádott haza

és rajta a penész
mint rossz sajton kiüt
az Admirális úr
se lát új tengerig

Mibe kapaszkodunk
ha végez mivelünk
e rossz Golyóbison
a tőke Hunniát

tőle ki menti meg
ha száz darabra hull
és jeges úr veszi
darabjait körül

Netán Deák Ferenc
ki hazánk bölcse lett
új deákok között
hibbant ki mást akar

kereplő szól ha egy
ótvaros érkezik
ki ellene beszél

mindennek ami van

Leprások vonulunk
kereplő jelzi hol
csak azt várjuk mi nincs
belőle nő virág

Adalék

Micsoda álom
fegyenc
csíkos ruhában
Tudatalatti Szigetéről

Indul
a gyárba
a költő
a túlbuzgó ifjú
neofita kissé

Nincs gyár
fekete
rozsdás vasak
külvárosi tájon

Sehovában
vár
az elbocsátott
nejlonszatyórral

Versre
itt
semmi szükség

A vén
mégis
lejegyzi

Átok parafrázis

Mecénás urunk, szent Vállalkozó,
*te kézrebbentő, hülye elnyomó,
nyitott szájadon hulljon bé a hó!*

Kívánjuk neked mi, a vesztesek,
a hajléktalanok, a tetvesek,

híd alatti pizsoktól retkesek,

utcán tengődő koszos kódisosok,
belünk kilyukadt gyomrunkból kilóg,
lakótársaink undok skorpiók,

munkátlan ifjak, szegény öregek,
semmiből élő poétasereg,
minekünk a hold már sosem kerek,

metróban alvó, fogatlan banyák,
fürgén kunyerálók vagy tohonyák,
csecsemőjüket szoptató anyák:

Mindig álljon mögötted valaki,
legyen jókora husángja neki,
szemedet kígyó nyála marja ki!

Elégia, szelíd szitokkal

József Attila
emeli a fejszét
és
a tőkére odasújt

Optimista
fénykép
ötvenes évek
út
a kommunizmusához

A kisfiú
Sztálin-képet
ragaszt a füzetébe

Eltelt
az élet

A tőke gyökerei
kövéren
duzzadtak a föld alatt

Hol vannak ma
hű meghallói
a törvényeknek

Kirúgták őket a gyárból
a parlamentből
az egyetemről

Lentről lejjebb
mindig van
újabb alább

Ha nincs fekete munka
nem lesz tüzelnivaló télen

Látom
a kisfiút
mit
mondjak neki

Robbanjon fel
ez
a nemjó élet
a nemjóját!

Éji rímek

Álmomban vörös zászlóval vonulnak
a kisgyerekek Budapest utcáin,
és megszületik a Strausz családban
a második fiú, a neve Ármin.

Nevet változtat időnek múltával,
Bergen-Belsenben meghalt anyja, Margit,
de Árpád-sávós zászlót lengetőkre
nem zsidóként, ő magyarként haragszik.

Apja se él már, Ernő, aki folyton
Széchenyit védte és Görgeyt szidta,
utánuk készül, álmotemetőben
álmokavicsot helyez sírjaikra.

Petőfi versén nevelkedett, aztán
József Attilát olvasta, Radnótit,
tőlük tanulta, hogy igazat mondjon,
hiszen a költő véletlen se lódít.

Felriad, belenéz az éjszakába,
csak olyannal egy, ki hitet nem árul,
másutt pislákol, mit reménynek hívnak,
gondolkodik egy éltetőbb hazáról.

A kisfiúról

A kisiúnak
azt mondta apja
mielőtt
a rejtekhelyre vitték

„Bármit kérdeznek
ne felelj”

A kisiú
1945 után
másfél hónapig
hallgatott

Most
a 21. század elején
a kisiú
odabent
úgy érzi
megint hallgatnia kell

Mit
mondjak neki
én
ki időközben
apa
nagyapa lettem

A kisiú
odabentről
haragosan leskel kifelé

Sovány
nagyorrú
maláta kávéjára vár

Fejfák

Keljetek föl, csontok,
menjetez haza,
kemény a magyar rög,
nem jó, lány anya.

De nem vár tirátok
a Dnyeszter, a Don,
furcsa dalotok se
szól hívogatón.

Koponyák szem nélkül,

messze nézzetek,
végtelenbe indul
a csonthadsereg.

Taszítsátok félre,
ki elétek áll,
háború van, Szergej,
Iván, Nyikoláj.

Nincs idő pihenni
többé odalenn,
mert győzni ti fogtok,
ha van győzelem.

Nekrológ

A kutya
nyalja
az öregember kezét
és vonít

Tudja
mit visz magával az öregember
háborút
fogolytábort
hová
partizánként került

A kutya
vonít
börtönről
halálról a holdnak
mi átsüt
a szoba falán

Az öregember
oda készül
a hold lesz
a lakása

Nem tartja
vissza semmi

Ennyi az itteni világ
egy kutya
ki a kezét nyalja
és vonít az éjben

Az erkélyen

Órjás levelei a liliomnak
úgy növekednek erkélyünkön, mintha
tóparton hűsölnének, és maholnap
reánk néz lila viráguk kinyílván.

A világ él, és lélegzik, a fáktól
kéne tanulnom, ez a remény titka,
hiszen előlem eltűnt, mint a kámfor,
öregék viszik magukkal a sírba.

Egyik most halt meg, még fűgén botorkált
tegnap, elesett, ennyi történt - nincs ma.
Majd századnyit élt, elvégezve dolgát,
hitet nem cserélt, ez minálunk ritka.

Nézem leveleit a liliomnak,
bólogatnak, déli szellőtől ringva.
Élnek, itt vannak, beszélnek a holtak,
idejük nem áll, mint az órainga.

Anti ars poetica

A neoliberais posztmodern
a poézisban hamar csődbe visz,
és a költőt, ki élő holttetem,
Kharón ladikján ringatja a víz.

Szétvágott szavak utaznak vele,
rímdarabkák és néhány képzavar,
szonett vége, tercina eleje,
költészet, ami senkit sem zavar.

A mai kocsmá lőrée a vers,
ha költője ily folyókon evez,
míg alvilági sötétbe nem ér.

A ladikon versíró zsoldosok,
miközben a Föld már alig forog,
és pályájáról a Nap is letér.

Sanzon

Az felnőtt hörcsög
akinek
nincsen anyja
se apja
ez okból
a hörcsög gyerek
felnő
anyját bekapja
elsőre
a nőt falja fel
mert a hörcsög
macsó
azután
apját falja fel
széttépi hat gumó
mert a hörcsögnek ennyi van
legelső zápfogán
van ember
ki tőle tanul
ki későn
ki korán
az hörcsög ember
akinek
nincsen anyja
se apja
ki anyját
apját szaporán
sírgödörbe kaparja
ott tárolja
csontjaikat
éléskamra a rög
holtakat halmoz
mint teszik
a buzgó hörcsögök

Levelek a számítógéphez

1.

Kedves Ödön,
mindig reménykedve
ülök eléd,
de te
vírusokat,
reklámokat,
meghívókat
mutatsz,
utált ismerősök
leveleit

örzöd.
Hol vannak
a valódi barátok,
miért
nem segítesz
örülni,
élni?
Kedves Ödön, akire
felcseréltem a régi,
20. századi munkatársat,
ki ott hever
a konyhában,
mint
elfekvőben
a halálra váró,
kérelek,
intézkedj
érdekemben!

2.

Ödön,
szabadvers párti vagy,
verseimből,
eltüntetted,
a sorokat,
a rímeket.

Már megbocsáss,
de ezt
mégse teheted
belegyezésem
nélkül.

A posztmodern
nem kedvemre való.

Én,
a megrögzött
huszadik századi,
ragaszkodom
szokásaimhoz:

Szonett,
hexameter,
miegymás.

Egyszóval,
Ödön,
legközelebb

előbb
kérj engedélyt.

3.

Ez a levél szigorúbb,
Ödön.
Miért
engeded be
weboldaladra
őket,
kik zsidóznak,
cigánvoznak,
nfojuk nevével
Rákóczit
meggyalázva?
Te csodálatos szerkezet,
mikor
tanulsz meg
felháborodni,
mikor
törlőd
a mocskot azonnal?
Mikor
leszel
a szegények,
a kiebrudaltak
elvtársa?
Ha
csak
a dollár érdekel,
úgy végezheted,
miként
a Római Birodalom
egykor.
Fontold meg ezt a dolgot,
állj
a jövő győztesek
oldalára.

Egy liberális sírfelirata

Azt mondtam: „Nincsenek sokan.
Netán nem náci mind.”
Lelőttek. Nem értem, hogyan.
Most holtan fekszem itt.

Magyar disztichonok

Mink a cigányok házát szétverjük, coki innét!
Nem rasszista falunk, ám nem is India ez.
Még hogy pénzt, kenyeret kunyeráljon sok tetü purdé,
ezt nem tűri, nem ám, itt polgári körünk.

Mementó

Egyik azt mondta: „Bohócok a hitleristák.”
„A kommunisták se jobbak” – mondta a másik.
Nyilatkozik ez meg az. Lennék süket inkább!
Weimarban hatalomra jutottak a nácik.

Csönd

Kit kell még
rehabilitálni
Kisbamáki után?

A nemzetvezetőt?

Szép,
szabolcsi fiúk,
mit értetek
ti ebből?

Telefon Kanadából:
„Szálásit rehabilitálták?”

Az éter
hullámain
a válasz:
„Még nem.”

„Hát
akkor
mi történik?”

Csönd
a telefonban,
élesebb,
mint a kiáltás.

Béka-induló

Brekegnek a békák,
ez itt a mocsár hon,
a szemük kidülled,
úgy lóg a kocsányon.

Ide nem tolakszik
francia, se tálján,
éljünk örökétig
Lápország legalján.

Jöttünk ezer éve,
maradunk sokáig.
Ordít a vezérük,
népet izgat, lázit:

„Vagyok, leszek, voltam
vezérlő tábornok,
gólyakirály ellen
holtomig háborgók.

Szavamra megindul
népe a mocsárnak.
Amulnak a kígyók,
békákat csodálnak.

Ahová én lépek,
megvetem a lábom,
nem léphet nyomomba
senki se a lápon.”

Sereget lent szervez,
ha jönnek a gólyák,
riadót brekeg majd
egész Mocsárország.

Ingovány reményük
ebihalak védik,
terjed a bűdösség
fel a magos édig.

Kísértetcsapat

Klónok ezek,
nem emberek,
mind úgy beszél,

mint a Vezér.

Rákként halad
hátra e had,
és odalép,
hol példakép

Werbőczi úr,
ki odatúl-
ról idenéz,
segíteni kész.d

Törvényeket
Rousseau helyett
ezer s ezer
általá nyer.

A vissza-út
messzebbre fut.
Ősi a per,
zúg Pusztaszer.

Végcélja hun?
Rikolt a hunn:
„Hős eleim!”
Kifmg a finn.

Hegyen, mezőn
a gárda jön,
s egy kicsi gnóm
álma a trón.

Szebb jövőt!

Mi nem vagyunk fasiszták,
csak hasonlítottunk rájuk,
mitőlünk nem kell félni,
ha a gátra kiállunk.

Mi parlagfüvet irtunk,
és vért adunk utána,
nem dobjuk a zsidókat
azonnal a Dunába.

Sokféle szerencsétlen
elél ezen a földön,
a cigányt, a kurvanyját,
se fingatjuk ki rögtön.

Aki melegebb, mint egy
tüzet okádó katlan,
annak mi megmutatjuk,
még nyakunkon is fasz van

Mi vagyunk az agyarság,
törtetünk át az erdőn,
agyarságunkat védjük,
ha a mi időnk eljön.

Megáldják lobogónkat
papok, lelkészek, szentek,
legjobb, ha innét gyorsan
másik hazába mentek.

Kipusztítjuk a férget,
a komcsikat leginkább,
mitőlünk nem kell félni,
mi nem vagyunk fasiszták.

A kutyák dala

Kegyelmes jó urunk
elpatkolt hirtelen,
mi gondunk rá? került
egy másik iziben.

A csillag ott virít
ennek is zászlaján
s étel, ha jóllakék
marad még asztalán.

Az ostor, az igaz,
pattog, mint azelőtt,
és pattogása fáj,
ha nem szolgáljuk őt.

No de: ebsont beforr,
s a konyha szöglete
mienk, új jó urunk
helyheztetett ide.

Harag múltán, akár
a régi, int megint,
s mi nyaljuk boldogan
kegyelmes lábait!

Hozzászólás a baloldal vitáihoz

A tetszhalott a föld alatt
koporsóját feszegeti,
férgék várják, hogy ott marad,
őrzik-e láda szögei,

vagy kiszakítja azokat,
és a föld fölé visszatér,
félíg csontvázként jobb alatt,
kevesebb, mint fönt, a veszély.

Nem látja többé társait,
kik vitatkoznak odafent,
habár ordashad közelít,
és csattog foguk, a kifent;

ezt nem hallja a tetszhalott,
a szél szaguk se hozza el;
heverne bár, maradna ott,
emlékét se őrizze jel.

Amazonasi fák üzenete

Ha bennünket kiirtotok,
halálunk lesz a sírotok.

Egy emlékező följegyzéseiből

Ali jut eszembe
az albán
jó barát

Hazájából kapott
konyakot ittam vele
Havannában

„Mikor a szovjetekkel
összevesztünk
megjelent partjainknál
a Hatodik flotta”

Beugrik
egy másik kép:
holmijukat zsákban cipelő

albánok Ferihegyen

kiknek
nem sikerült
innét Nyugatra jutni

Látom-e
még
Alit

Mire gondolt
miközben
az amerikai elnököt
ünnepelte
Tirana

A konyak íze számból
eltűnt

Talán én se
vagyok
csak emlék
aki nincsen

Ötvenes évek

Kik voltak
Csuk és Gek
akikről Tabák mesélt

Elmerültek
az időbe
ahová elmerültünk
mi is

Az osztály
kik megbűvölten
hallgattuk
a mesét

A csapatvezető
Rákosi-képekkel
dekorálta ki
osztálya falát

Egymás mellett
seregnyi
kicsi kép
ijesztő látvány

De mi
Csuk és Gek
kalandjain izgultunk

A gyerekkori jó barát
Majakovszkij-verset
szavalt

Igaz-se-volt idő
előbukkan-e
mint
mamutsontváz
a jégből

Vagy
velünk rothad
a
fold alatt

1968

Hol van
az a pillanat
mikor
Petri Gyurinak azt mondtam
hogy Korvin Ottóra hasonlít
és ő örült neki

Hatvanas évek

Tintásüveggel
az amerikai követség elé

„Én vagyok a tanáruk
a Szinyei Merse Pál Gimnáziumból”
(a rendőr elégedetten el)

Az anonimizált
jelentés
hálózati ellenőrzést
javall

Apám telefonált:
„Guevarát megölték”
és
leteszi a kagylót

A Naplót nem adják ki

„Monje
áruló lett
a párt ellenünk fordult”

Melyik
az ottani
az itteni

„Két-három Vietnámot” –
hirdeti a falfelirat
az iskolában
mellette
Hruscsov bohóc

Nézik
a fiúk
erről
mi a tanáruk véleménye

Párizs nem Budapest

„LEGYETEK REALISTÁK: KÉRJÉTEK
A LEHETETLENT”

Ezért
gyűlölködik most
a Vezér Tusnádfürdön

Égő szemű
fiúk
hová bűjtatok

A tanár visszavágyik

Avitt
egyszervoltmár jelenidő

Haza
család
Prohászka Ottokár

Zsigereimben
a tegnapi
diák Európát őrzöm

Díjak

József Attila nem kapott

József Attila-díjat
vagyis nem volt
a József-Attila díjasok
szakszervezetének tagja
© Ladányi Mihály
ő ugyanis
túllépett a kocsmán
hol ocsmány
kurzus-költők
koholt képekkel és szeszekkel
mámort mímelve
iddegáltak
Egyedül maradt
a vonat alá vetette magát
mint
a lovát eladó Petőfi
a kozák lándzsák elé
vagy mint
a máját
elporlasztó
utód
Csemőn
egyre savanyúbb borával

Ki
mire méltó
alkalmas
erről ennyit

In memoriam S. E.

A pisifolt
a szőnyegpadlón
apám
emlékét őrzi

Utcánk
virágzó fái között
sétált
szerelemről hebegve

Látom
a nyolcvannyolc évest
hallom
Azt mondta
M.-nek:

„Drágám
nekünk kettőnknek

gyönyörű
gyerekünk lett volna”

Utolsó
boldog év
mikor
itt talált
menedéket

Temetőbe
nem járok
„Szervusz
apa” –
mondom a pisifoltnak

Álom

A cukrászat előtt
áll
odabent
én
habostúróst veszek

Fölmegyünk
a régi lakásba

„Nem
voltam itt
huszonegy éve” –
mondom

„Ő is
az én fiam
– feleli –
aki innét
a temetőig tuszkolt”

Tiszta a szeme

„Neked igazad van
de én
másképpen látom
a dolgot”

Kellett a lakás
egy lakás
mindennél fontosabb

„Jó

ez a habostúrós”

Indul
krém van
a szája sarkán

Szinte rímtelen szonett

Tanszékvezető, ki a horkolást
tanulmányozva már ébren is horkol,
mikor épp nem csal és nem hazudik,
és kollégája hátába tört nem döf,

de az ellen mit tehet az ilyen,
mit agyad sötétkamrája végignéz
és átvilágít, majd világra hoz,
miközben ő pöffeszkedik halálig.

A Magyar Ugart az új Ady Endrék
felgyújtják egyszer, és közöttük látlak,
mi büszkeség szívemnek, még ha fáj is,

hogymajd e-mailen beszélgetünk holnap.
Te győzni fogsz, ezt üzeni az álom
úszva vénülő, bús amigdalámon.

Naplórészlet, 2007. június

Még nem ment el
de már
hiányzik
a fiú

A kiskölyök
akivel
futballoztam a kertben

Aki
azt kérdezte
tőlem
megérezve
minden bajomat:
„Apa,
még meddig
tart ez?”

Akire
haragudtam
mikor
lekommunistázott

Aki
pontosan tudja
mit
miért álmodom

Egy fénylő mosoly
hiányzik
egy megbántott arc

Egyedül
vagyok
a fiút
idegenbe kényszerítik

Macskák

Ha gyöngéd vagyok, hirtelen harap,
és fogaival könnyen megsebez.
A megsebzett szerencsétlen alak,
a sebre bámul: Éva, Negri ez?

Marásuk jó sokáig megmarad,
előzőleg a szemük nem jelez.
Ők döntenek, szabad, vagy nem szabad.
Oktondin lesi titkukat emez.

Egyik dorombol, másik rám se néz,
tekintete mégis macskát idéz,
róluk mindent tudni sosem fogok.

A szerelem nem áfonya, se méz.
Ragadozókkal az élet nehéz,
nélkülük viszont unalmas dolog.

Tükörszonett

Feketeszemű, hiányzol nekem.
Ritkábban látlak, és egyáltalán!
Bajaimat ki másnak mondanám?
Minduntalan Emenit keresem.

Minduntalan Emenit keresem.
Bajaimat ki másnak mondanám?
Ritkábban látlak, és egyáltalán!
Feketeszemű, hiányzol nekem.

Amazt igencsak szereti emez.
(Nem a szerelmi líra helye ez.)
Kópé isten csinál új galibát?

Kópé isten csinál új galibát?
(Nem a szerelmi líra helye ez.)
Amazt igencsak szereti emez.

Az utolsó mondat

Nagyapám
arcképe
ott lógott a falon

Őt nem ismertem

„A papa
fiatalon halt meg”

Századeleji polgár
kék szemű
egyenes orrú

A bőrüzletnek
római
levelezője
is volt

„Vakbélműtét
után
halt meg
Utolsó pillanata előtt
azt kérdezte:
– Mit ír római levelezőnk?”

A kereskedő
hősi halála
nem kevésbé fölemelő
mint
az iskoláskönyvekből ismert
sokféle
hősi halál

„A válaszómat

nem hallotta
halott volt”

A gyerek
az arcképre
ritkán nézett
ott lógott a falon
mint
a többi festmény

Szigorú ének, Rózának

Szádból a tej följön,
aluszkálj, de rögtön,
dön, dön.

Apád, anyád álmos,
ölelnék a vánkost
már most.

Lesz tejecke holnap,
őrzi álmod, oldalt,
holdad.

Új csoda a földön,
aluszkálj, de rögtön,
dön, dön.

Kérdések

Ha majd
az űrszemét kering
a kihalt Föld körül
ki emlékszik ránk
az Univerzumban

Tornádók pusztítanak
gyümölcsfáinkról
elfagyott gyümölcsök
potyognak

Ember
ez büszkén hangzik

Szegény Gorkij
paródiába

fordul
a hajdani mondat

Mi lesz
Rozival
ki hét hónaposán
lábujjhegyre áll

Elhasznált
gömbünk
hogyan kering
tovább

Szerény kérés

Petinek

Álom, amigdalámon át
vigyél szebb világba tovább,
legalább te légy az enyém,
REM-ben ne törjön rám a Rém,
izgasson jobban, mint a rum,
az anterior cingulum,
uralkodva agykérgemen
rendezd maradék életem.

Júdás könnyve

1.

A rőthajút mindegyik megvetette,
mivel az erszény őnála vala.
Nélküle bor egy ünnepen se lenne,
Jézus úrnak se lett volna hala,

mit osztogatott kosarakból merve,
a népnek csodát így tőn általa,
kit nem méltatott figyelemre egy se,
keserű lett étele, itala.

Megvetőleg mondták: „Iskáriótes,
te zsugori, vagyonunk kezelője,
kupánkba megint ihatatlan bort mersz.”

Külön tette készültem jóelőre.
Mire képtelen az ájtatos többi,

a karióti emlékét megőrzi.

2.

A titkait énnekem mondta el.
Kicsúfolta a többit. Haragudtak.
Nem osztotta meg Lényét senkivel,
Júdással vágott a legvégső útnak.

„Tudom, Jézus úr, honnan érkezel.”
Elébe álltam, mikor ők elbújtak.
Sejtette, a rőt többet érdemel.
Engem neveztek hitványnak, hazugnak?

Én megéreztem, hogy semmit sem ér,
ha az ember megváltója nem ember.
Isteni útról földi nép letér.

Medréből holnap kilép minden tenger.
Egyedül én látom a fényes felhőt.
Minek jőni kell, ezt is tudtam, eljött.

3.

És pöffeszkedett, hogy szükség betelni
az írásnak, mit megjövendölt Dávid,
és ami készül, annak meg kell lenni,
ő nem életet, hanem halált áhít.

Miképp csinálja, ha nem segít senki,
s nem merészkedik egy se Kajafásig,
Júdást lehet gyűlölni vagy szeretni,
ő megtette, mit nem tett meg sok másik.

„Amit cselekszel, azt cselekedd gyorsan.”
Ezt mondta néki, voltaképpen kérte.
Keresztre hogyan került volna ottan,

ha nincsen, aki közbenjárjon érte?
Mint gyáva nyúl, futott a többi rögtön,
egy levágott fül tekergett a földön.

4.

A főpapoké lett a harminc sékel.
Még hogy nem kell nékik, mert vér van rajta!
Még keserűbb lett a számban az étel.
Iskáriótes nem zsugori fajta.

Baltát fogjak, ami koponyát lékel?
Egy ág lehajlott, és azt mondta: „Rajta!”
Júdás hurkot csinált saját kezével,
amit ő elkezd, abba sose hagyja.

Most itt lógok, idők végezetéig
hull rőt fejemre értelmetlen átok.
Mint a Titánét, májam sasok tépik,

de szemgödrömmel a Mennyekig látok.
Nem váltotta meg a világot Jézus.
Sátán szolgája a sok nazarénus.

Péter

Háromszor tagadtam meg őt az éjben.
„Sohasem láttam ezt az embert” – mondtam.
De nem azért, mert a haláltól féltam.
Kínóztatok volna meg azon nyomban!

Mi történt velem, ezt máig se értem,
eszélős halász, zokogva futottam
szolgálók elől, át a piactéren,
mintha nem Péter lettem volna ottan.

Én, a kőszikla, szívemig repedve,
és öt darabra szakadt szét a tóra.
Fejjel lefelé verjetelek keresztre,

és haljak meg harmadik kakasszóra!
Négy évtizede amaz éjjel éget,
rossz tanítványod megtagadott téged.

Tamás

Míg ujjamat a sebekbe nem dugtam,
nem hittem benne. Hol bement a dárda,
odaillesztem kételkedő ujjam,
és erőt ad a seb bizonyossága.

Látatlanul nem bíztam Jézus úrban,
Galileát nem egy ál Jézus járta,
ujjam a vérző sebekből kihúztam,
és prófétáim mentem Indiába.

Azóta tudom, ujjam tanít engem,
a seb érzete, holnapi halálom,
csakis ezért nem maradtam hitetlen.

Áldott a kétely, a lidérces álom.
Bamba hívót én egyet se szereztem!
A népeknek a kételyt magyarázom.

Mátyás

Engem tettek a rőthajú helyébe,
hogy megint tizenketten legyenek.
Bújik a hold felhőknek rejtekébe.
Nem világít. És régen volt kerek.

Hol a Mester? Mondják, fölment az Égbe.
Nyulak vagyunk, nem kőszikla sereg.
Kosarunk üres. Kenyér sincs ebédre.
„Ez az én testem.” Semmiből egyek?

Félig se értem, mit mondott nekünk.
Gyilkosok acsarognak mindenütt.
Róma dölyföl, az ő világa jön.

Hal vagyok, kiről levált az uszony.
Miről beszéljek, drága Jézusom?
Hazugság árad minden délkörön.

Ellenkoszorú

Nem ismertem őt
aki
rólam jelentett

Még
le is fényképezett
a Kis Kakukokban

Oda
kíváncsozom
vissza
az ő idejébe?

Még mit nem!

A jó elvtársak

vállalkozók
lettek

Temetőbogarak
kapirgálják
a múltat

Én
remélt
elképzelt
jövőt siratok

Elégia

Az ellenforradalom
skalpjai
egyetlen múzeumban
se voltak kiállítva

Szamuely se
indult útnak
összehajtogatható akasztófával

„Néhányan
fürödni fognak” –
mondta a Fővezér.

Ma
ebben a fehér augusztusra hajazó
21. században
a lapok megint tudni vélik
milyen
halálvonat kivel utazott

Az elképedt Duna
újra azt hallja
amit
kilenc évtizede
Siófokról üzentek neki

Én szegény
fanatikus hőseim
ti tiszta szívűek
nem létező sírookra
hazugság
rágalom hullik

A történelem
hátsó udvarában

megvakított gebe
a forradalom

Éljenek a terroristák

Lantom, s kardom kezemből eldobom,
A hóhérságot majd én folytatom...
Petőfi Sándor

Be meg fog szépülni az Ember,
Ha vérben jól megmosdik egyszer...
Ady Endre

Nem védem Petőfi Sándort
nem védem Ady Endrét

Se Spartacust
Dózsát
Robespierre-t
Che Guevarát

A homo sapiens
kushad
négy lábon mászik

Ámítja
politikushad
terelnék
vissza
a fáig

Érkezni
jégkort
látok

Története
szomorú
véget érne
ha ti
nem volnátok

Ina

Egy mondatra emlékszem
a telefonból:
„Itt most Haza vagy halál van”
miközben

Fidel beszélt
Nem látogattam meg
utoljára
valami fontosabbnak ítélt
úgy miatt
Kutyáival élt
a régi
jól ismert lakásban
ahol
a szekrény tetejére tettem
négyéves fiamat
az ugató szörnyek elől
Olyan volt
mint
maga a nép
és a népet gyakran
nem látogatja meg
senki
mert mindenkinek
fontosabb dolga akad
Most
e-mail hír érkezett:
„Ina meghalt”
és hetek óta
egy mondatra emlékszem
„Itt most Haza vagy halál van”
és látom a szobát
ott vagyok
nincs ami fontosabb

Tisztelgés

Víctor Vakra Móra
venezuelai költő
nem félt az atomkeselyűtől
akivel a népeket felszabadító harcuktól
elijesztgette
a fél évszázados szovjet bürokratizmus
szitkozódott és azt gondolta venezuelaiul
hogy a proletár internacionalizmus
papírszamá

Ezequiel Zamorára gondolt
és Simon Rodríguezre
és meghalt öt évvel
népe forradalmának kezdete előtt

„Kínai”-nak becézték
a hatszáz kilométer/óra sebességgel

gondolkodó óriást
kinek szíve
felrobbant a magányban

Helyzetjelentés

A brechti HACSAK
mirajtunk
nem segített

Belezuhanjunk a mocsárba
még
nem fulladtunk bele

Két centivel
a lóp felszíne fölött
vitatkozunk
tervezgetünk

A helyzet abszurd
lévén a mocsár szimbolikus

Asztal mellett ülünk
van kávé konyak

Hic Rhodus, hic salta!

Az első kísérletek
félszégességét
gyöngességét
gyatraságát
ki emlegeti fel kegyetlen gúnnyal

Emlékük őrizzük
ápoljuk
önkritikusan kezeljük

Ódivatú az új dal

Évszázadnyi taggyűlés

A kommunistákat
úgy
kíséri a végzet
mint üstököszt
uszálya

Bukásra bukás

Mi talpra állunk
készülődünk
a holnaputánra

Drága Marx
üss szét
köztünk

Mielőtt
fölmelegszik
kihűl
elhasznált Földünk

Perspektíva

Álnok hely hol lakol
Európa-akol

Másfél évszázada
Rimbaud innen szökött el
hogy ne lássa
a csöpp Napóleont
se Lafitte-t
a liberális bankárt

Ma azt mondják
itt lesz
azdag hazád

Itt
hol hitlerek
diktáltak törvényt tegnap

Itt
hol rabszolgatartók
utódai
lezárják a határt
Afrika
szegényei előtt

Itt
hol új ordasok
ijesztgetik
az akol birkanépét

Itt

hol Ázsiára acsarkodik
a tátott tőke
szája

Itt
hol Amerika
idióta elnökét
ünneplik
exországek
fővárosaiban

Hol
a részeg hajó
mi
innét
messze visz?

Szavannákon
készülődik
a bonobo majom
hogy
felváltsa az embert

Elégedetlenség

Ha a világot
nem
változtatjuk meg
mit mondok
Rozinak
tizenöt év múlva?

Nagyapja
hogyan
számol el életével?

Könyvek
irodalom
katalóguscédula-temető

Mi voltunk
a csődbe ment
nemzedék

Tisztességünkön
csorba
nem esett
Kit érdekel ez?

Morál Néne
unatkozva turkál
a tisztességes holtak
csontjai közt

Jézus Orozco festményéről

Baltával verem szét keresztem,
ne hivatkozzék senki rá!
Maradtam volna fönn a Mennyben,
inkább Abba szálljon alá.

Aki baltával fest le engem,
szavam az érti igazán.
Rossz tanítványokat neveltem,
szívében gyatra mindahány.

Egyedül Magdolna hiányzik.
Ember voltam, kit szeretett.
Egy tévedés sodort idáig.
Széthasítom keresztemet.

Kár volt Lucifert pörbe fogni.
Ő ért engem, a mexikói.

A költészet korlátjairól

A verseim
nem elég agresszívek
talán
mert még sose éheztem
lakásomból
se lakoltattak ki még

A hajléktalan lélek
kevésbé kifosztott
mint
a hajléktalan test

Nem éri utol
télen
a fagyhalál
nyáron a hóguta

Nem mondja azt:
„Csak

egy forintot
kérek”
botladozva
a
könyörtelen utcán

Vágy

A szerző neve
elbújik
a kötet címlapján

Ő maga is
elbújik verseiben
magába záródik
mint a meggy mag

Hattyúkkal úszik el
fehéren

Szeretném megismerni őt
aki
huszonhét éve lányom

Gyerekként
néger kisfiú akart lenni

Ma Rozi anyukája

Beszélgetünk
alig
ismerjük egymást

Merengés

Néznek a fák levélszemekkel,
mintha valamit mondanának,
zöld rejtekükből madár leskel,
águkra röppennek az árnyak.

Százéves fák a fürdő mellett
a medencék fölé hajolnak,
dolguk teszik, küldenek enyhet
a délutáni napozóknak.

Mi történik kint a világban,

mintha nem tudnák, tovább nőnek,
évgyűrű évgyűrű nyomában,
fái messzibb, bölcsebb időnek,

mi nem lesz olyan, mint e mosti,
szégyen-korszak paródiája,
madárként volna jó dalolni,
magasba szállni, föl a fákra,

mert az a világ, amit látok,
egyszer volt már ijesztő véggel,
százéves fák, jó hírre várok,
végtelenig röpítő ég kell.

Töprengés Havannában

1990

A baloldali
európai
megérkezik Havannába:

„Tartsatok ki,
ti vagytok a reménység.”

Se gáz,
se villany.

„Az asszonyok
az ablakkeretet
égették el,
hogyan főzni
tudjanak.”

„Tartsatok ki
– mondta a csontvázaknak
a baloldali
európai –
ti vagytok a reménység.”

Nem felelt neki
senki.

Ők egyszerően
kitartottak.

A példa mi vagyunk

„A példa mi vagyunk”
mondta itt
a turistának
álcázott politikus
ki
odahaza
sem beszél a néppel

A néppel
ki baseballról vitatkozik az utcán
lakást cserél
s ha kell
halni se rest

De most
karórát
CD-ét
árul
és idegenre les

A példa mi vagyunk
a tőke
mihozzánk jött
megvette
földjeinket
gyárainkat

Van
gyerekékezés
hajléktalanhalál

Ülök
a Malecón
kőmellvédjén
a tengert kérdezem

Erre vágyik netán
ki hazalopja itt
és részletekben eladja a kincset

Alkalmasint
bizony nyál

A példa mi vagyunk
negative
minden bizonnyal

Töprengés Havannában

A nép
eszi a rizst,
a fekete babot,
és jobb életre vágyak.

A bürokraták
autón járnak,
a vendéglőkben
bifszteket esznek.

Ki az úr, a víz,
vagy a gálya?

Ciklontól tartva

Karén, a ciklon készülődik,
nem tudni, netán ide téved.
Fát és tanyát lerontva földig
menedékbe űzi a népet.

A víz égi tömlőkből ömlik,
emberhajók nem lelnek révet,
emez ernyőjével vesződik,
amaz utcára bentről réved.

Diana ablakból ugatva
vitatkozik kinti szelekkel.
Tengerré változik Havanna.

Ragyogjon a trópusi reggel,
csituljon az égbolt haragja.
Diana, a ciklont ijeszd el!

Beszélgetés

Santa Cruzba megyek
a repülőgépen,
majd onnan
Vallegrandéba,
hol ünnepelni fogják Ont
negyven évvel
a halála után.

„Micsoda óriás volt!” –
mondja majd
az indián,
ki rettegett annak idején.

Ma Krisztus-Guevarának látja Önt.

Néhány napja
Kubában
elolvastam nemrég kiadott
jegyzeteit,
beszédeit
a minisztériumban,
melyekkel
elképesztette hallgatóit.

„Kik az értéktörvény
útját választják,
visszatérnek a kapitalizmushoz” –
mondta.

Telefirkálta
a szovjet közgazdasági kézikönyvet,
és megrótta Lenint,
hogyan meghalt.

Mindent tudott,
sejtett.
„Szívünk Pekingben,
Moszkvában a gyomrunk.”

Mikor meghalt Ön,
az iskolában,
hol tanítottam,
a gyerekek
nem hitték el a halálhírt.

„Ő nem halhat meg” –
mondta egyikük
falfehéren
és égő szemmel.

Hol vannak ők,

az égőszeműek?
Egyikből
bankember lett,
másikból szabaddemokrata politikus.

Az árulók képét
ki veri bele
saját mocskukba? –
kérdzem
az Ön szavaival,
ki gerillanaplót írt
apró, nehezen olvasható betűivel
Nanahuazuban.

Ez nem vers,
legszívesebben a felhőkre írnék,
melyek között
repülünk Santa Cruz felé,
a Viru Viru repülőtérre,
hogy visszahulljanak
a sorok a földre

Kuba tikkadt mezőire záporozva,
melyeket szárazság pusztít,
hogyan
erőt adjanak Bolíviában
a kokacserjét termesztő indiánnak,
ki ötszáz év után ma győzni készül.

Hol van Ön, Guavara,
melyik égitesten
vívja tovább
a harcát?

Könyörgés

Pacsamama
vétkeztünk ellened

Az indián
a büntelen
okmánnyal nem rendelkezik
nem tudja
mikor
hol született

Mi
európaiak
kik turistaként járunk rajtad

és útlevele van
még kutyánknak is
vétkeztünk ellened

Bocsásd meg bűneinket
Földanya

Jessica

Jessica
a hat négyzetméternyi
szoba
reá eső
két négyzetméteren
babáit
nyakláncait őrzi

Jessica
táncosnő lesz

Kuba ellen
nyilatkozik
az épp
soron levő
amerikai elnök
Jessica táncol

Az amerikai elnök
kelet-európai
lakájai
gyilkosokkal paroláznak

Jessica
babáit
nyakláncait őrzi

Jessica táncol

Lenin szól

Vén Európa helyett most messzi vidéken éled a szikra,
Chávez, Castro, Morales hirdetik eltűnt, hajdani álmom.
Győzni fogunk ezúttal. Nincs, ki lebírja, ha tombol a tenger.
Éljen a Szovjet! Népi hatalmat! Vesszen örökre a Tőke!

Elutazás előtt

Hazaviszem
a vékony ívben csordogáló
víz emlékét
és a barátság
hatalmas folyóját

Yolanda
padlóra terített
matracon fekszik
hogy én
az elkényeztetett
ágyon pihenjek
szieszta-időben

Belép Fayad
ki már nem él
egy utcanevet mond
amit
végképp nem értek

Nevetünk
balgaságomon

A lyuknyi
konyhában
guayabát hámozok

Ez énem
itt marad

A másik
ül a számítógép előtt
lapot szerkeszt
idegeskedik
és előbb-utóbb meghal

Emez
árnyék lesz
egy tépett kövű
havannai utcán
és tovább társalog
egy gyíkocskával

Itthon

„Jézus Krisztus
Nimród
leszármazottja volt
nem
holmi zsidó” –
mondja
az egyik kereskedelmi tévé
műsorvezetője

Eszembejut
a vallegrandei hotel
ahol
rámeredtem
egy ősrégi
Krisztus-képre nemrég

„Ez Guevara” –
gondoltam
Alulról
fölfelé néz
egyenest a történelembe

Hiába
szúrja át szívét
ezúttal puskagolyóval
egy zsoldos

Az Andok
megmozdultak
hívják
az indiánt

Jön
Tupak Katari
Simon Bolívar

Ami
engem körülvesz
nincs
kísértet-világ
tűnik napkeltekor

Utóirat

Legalább
huszonöt évig
akarok
élni még
látni

egy másféle világot

Nemcsak
Latin-Amerikában
de itt
az én hazámban is

Készült 300 példányban

**Ez a
283
példány**

**ISBN 978-963-06-4029-9
ISSN 0866-4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

**2008 Vasas-Köz kft nyomda
Felelős vezető Badó Géza**

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
